

ת"פ 54843/05/21 - מדינת ישראל נגד יוסף גבר

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 54843-05-21 מדינת ישראל נ' גבר(עציר)
תיק חיצוני: 824163/2020

בפני	כבוד השופט בכיר יהושע צימרמן
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	יוסף גבר

החלטה השתלשלות העניינים

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של הדחה בחקירה, עבירה לפי סעיף 245(א) לחוק העונשין, הכל כמפורט בכתב האישום.

הסנגור כפר במיוחס לנאשם בכתב האישום, מסר כי קיימות טענות מקדמיות, והגיש בקשה לביטול כתב האישום בטענה של הגנה מן הצדק, ובה פרט את טענותיו.

המאשימה הגישה את תגובתה והסנגור הגיב בקצרה לטענותיה.

טענות הנאשם

הסנגור בבקשתו הפנה לכך שהנאשם לא נחקר תחת אזהרה על עבירת ההדחה וכי לתחושתו, הוגש כתב אישום על מנת למנוע מהנאשם להתחמק מן הדין וזאת בשל העובדה שלא נמצא בסיס להעמידו לדין על העבירות עליהן נחקר. משכך, טוען הסנגור, מדובר ברדיפה והתעמרות.

עוד טען כי הגשת כתב אישום על עבירה עליה לא נחקר הנאשם, ושלא ניתנה לו אפשרות להתגונן בפניה בחקירה, עומדת בסתירה לעקרונות של צדק והיגיון. הסנגור הפנה לפסיקה בסוגיה זו ולהשלכות חקירה שבוצעה ללא אזהרה כדין, וביקש להורות על ביטול כתב האישום.

טענות המאשימה

בתגובתה ביקשה המאשימה לדחות את בקשת הנאשם. לטענת המאשימה, הנאשם נחקר מספר פעמים ואף עומת כחשוד ולאחר שהוזהר כדין וגם אם מדובר בחקירה תחת אזהרה על עבירות אחרות הרי שדי בכך שהוטחו בו העובדות המבססות את סעיף האישום על מנת לאפשר הגשת כתב אישום גם בגין הוראת חיקוק עליה לא נחקר באזהרה.

המאשימה סבורה כי עצם הטחת החשדות במהלך החקירה אפשרה לנאשם להתגונן כראוי ואין מדובר בפגיעה בהליך ההוגן. המאשימה הפנתה אף היא לפסיקה.

דין והכרעה

לאחר שעיינתי בבקשת הנאשם, ובתגובת המאשימה, מצאתי כי אין כל בסיס לטענת הסנגור בדבר רדיפה והתעמרות, ומוטב לו הסנגור היה נמנע מלטעון טענה זו. הנאשם נחקר בגין חשד למספר עבירות והחלטת המאשימה שלא להגיש כנגדו כתב אישום בגין עבירות מסויימות אלא בגין עבירה נוספת אשר אף עליה נשאל והשיב, עבירה הקשורה להיבט הרחב של האירוע, הינה סבירה בהחלט. יחד עם זאת יש ממש בטענתו הנוספת של הסנגור בעניין העדר אזהרה כדין בקשר לעבירה בה הנאשם הואשם בסופו של יום.

מטיעוני הצדדים עולה כי אין מחלוקת עובדתית על כך שהנאשם לא נחקר באזהרה אודות העבירה הספציפית, הדחה בחקירה, עליה הוגש בסופו של יום כתב האישום. אין גם מחלוקת עובדתית כי הנאשם נשאל בחקירותיו, והשיב, אודות מעשים שאמורים לבסס עבירת ההדחה בחקירה. כמו כן אין מחלוקת עובדתית כי בפתח חקירותיו, הנאשם הוזרז ואולם בגין עבירות אחרות מהעבירה בה הואשם. טוענת אם כן המאשימה כי העובדה שהנאשם היה בסטוס כללי של נחקר באזהרה יחד עם העובדה שהוטחו בחקירותיו הדברים הקשורים לעבירת ההדחה בחקירה, מלמדים כי הנאשם יכול היה למסור את גרסתו ומשכך אין פגיעה בהגנתו.

אין דעתי כדעת המאשימה. בית המשפט העליון עמד על חובת החקירה באזהרה טרם הגשת כתב האישום באמרו **"...הכלל הוא כי על מנת לקיים הליך הוגן נגד נאשם, חובה לחקור אותו תחת אזהרה טרם הגשת כתב אישום נגדו..."** (ראו דנג"ץ 7491/19). המאשימה שהייתה ערה לפסיקה זו ציינה בתגובתה כי במקרה המדובר, בהחלטת בית המשפט העליון, החשוד כלל לא נחקר באזהרה אלא כל הודעתו הייתה "פתוחה" ואולם לטעמי אין לכך כל נפקות. אזהרת חשוד היא לעולם אזהרה ספציפית בגין חשד לעבירה ספציפית ולכן אין רלוונטיות לחקירתו באזהרה אודות ביצוע עבירות אחרות עליהן בסופו של יום הוחלט שלא להעמידו לדין. זכותו של חשוד למסור את גרסתו לאירועים לאחר שהוזרז כי נחשד בהם, ובהמשך לאזהרה זו זכותו לנסות לשכנע ולהסביר לחוקרים מדוע אין להאשים אותו בעבירה עליה נחקר. בהעדר אזהרה כאמור, נפגעה יכולתו להתגונן.

המאשימה מפנה את בית המשפט לכך שהנאשם נחקר 4 פעמים וכן נערך לו עימות, ובכל המקרים נשאל אודות המעשים הקשורים לעבירה של הדחה בחקירה. המאשימה סבורה כי נתון זה מחזק את טענותיה ואולם לידי ההיפך הוא הנכון. אם קבענו כי העדר חקירה באזהרה לעבירה ספציפית פוגע ביכולתו להתגונן בפני עבירה זו, גורמי החקירה שחוזרים על כך שוב ושוב - 4 פעמים, ולא מזהירים אותו אפילו פעם אחת, מבססים בכך את תחושותיו של נחקר כי בעבירה הספציפית הזו הוא אינו בגדר חשוד, ומעצימים את הפגיעה בהגנתו.

האם קיימת דרך לריפוי הפגם פרט לביטול כתב האישום?

המאשימה בטיעוניה מפנה להלכת **"בורוביץ"** (ע"פ 4855/02) אשר מתווה את הבחינה התלת שלבית במסגרתה יש לזהות בתחילה את הפגם, בהמשך לקבוע האם ניהול ההליך, בנסיבותיו הקונקרטיות, חרף הפגם פוגע בתחושת הצדק וההגנות, ולאחר כל אלו לקבוע האם ניתן לרפא את הפגם באמצעים מידתיים ומתונים מביטול כתב האישום. באשר לזיהוי הפגם דובר לעיל. באשר לקביעה בעניין הפגיעה בתחושת הצדק וההגנות, לטעמי הנסיבות הקונקרטיות מצביעות על פגיעה זו. נותר אם כן לדון בשאלה האם ניתן לרפא את הפגם באמצעים מתונים יותר מביטול כתב

האישום. דומני כי כיום, ובשלב בו מצוי ההליך, התשובה לכך שלילית.

בדיון אשר התקיים ביום 05.01.2022 מסר הסגור, בפני מותב אחר, תשובה לאישום והעלה טענה מקדמית זו. ככל וסברה המאשימה כי נפל פגם כלשהו, היה ביכולתה לפעול בהתאם, ודבר לא מנע מהמאשימה מלפנות לגורמים הרלוונטיים ולבקש את אישורם להשלמת החקירה. משבחרה המאשימה שלא לרפא את הפגם באמצעי שעמד לרשותה אין לה להלין אלא על עצמה.

לאור האמור לעיל, אני מורה על ביטול כתב האישום.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ב' אייר תשפ"ב, 03 מאי 2022, בהעדר הצדדים.